Dilluns dins l'octava de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Mt* 28,8-15): En aquell temps, les dones, sortint de seguida del sepulcre amb temor i gran joia, corregueren a donar la nova als seus deixebles.

I succeeix que Jesús els va a l'encontre, i els diu: «Salve!». I elles s'atansaren i s'agafaren als peus d'ell i l'adoraren. Llavors els diu Jesús: «No tingueu por. Aneu, anuncieu als meus germans que vagin a la Galilea i allí em veuran».

Mentre elles se n'anaven, succeí que alguns de la guàrdia anaren a la ciutat i comunicaren als grans sacerdots tot el que havia succeït, i aquests es reuniren amb els ancians. Després d'haver tingut consell, donaren als soldats una gran suma de diners, dient: «Digueu: "Els seus deixebles vingueren de nit i el robaren quan nosaltres dormíem". I si el procurador sentís això, nosaltres el convencerem i ens encarregarem de la vostra seguretat». Ells, acceptant els diners, actuaren d'acord amb les instruccions rebudes. I es divulgà aquesta versió entre els jueus fins al dia d'avui.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Les dones, sortint de seguida del sepulcre amb temor i gran joia, corregueren a donar la nova als seus deixebles»

Mn. Joan COSTA i Bou
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'alegria de la resurrecció fa de les dones que havien anat al sepulcre missatgeres valentes del Crist. «Una gran alegria» senten en llurs cors per l'anunci del l'àngel de la resurrecció del Mestre. I surten "corrent" del sepulcre per anunciar-ho als Apòstols. No poden restar inactives i els seus cors explotarien si no ho comuniquen a tots els deixebles. Ressonen en les nostres ànimes les paraules de Pau: «La caritat de Crist ens urgeix» (2Co 5,14).

Jesús s'hi fa "trobadís": ho fa amb Maria Magdalena i l'altra Maria —així agraeix i paga Crist la seva gosadia de cercar-lo de bon matí—, i ho fa també amb tots els homes i dones del món. I més encara, per la seva encarnació, s'ha unit, en un cert sentit, a tot home.

Les reaccions de les dones davant la presència del Senyor expressen les actituds més profundes de l'ésser humà davant Aquell que és el nostre Creador i Redemptor: la submissió —«i s'agafaren als peus» (Mt 28,9)— i l'adoració. Quina lliçó per a nosaltres de com hauríem d'estar també davant el Crist Eucaristia!

«No tingueu por» (Mt 28,10), diu Jesús a les santes dones. Por del Senyor? Mai, si és l'Amor dels amors! Temor de perdre'l? Sí, perquè coneixem la pròpia feblesa. Per això ens agarrem ben fort als seus peus. Com els Apòstols en la mar embravida i els deixebles d'Emaús li demanem: Senyor, no ens deixis!

I el Mestre envia les dones als deixebles per veure'l. Aquesta és també tasca nostra, i missió divina des del dia del nostre bateig: anunciar Crist per tot el món, «a fi que tothom pugui trobar Crist, per a què Crist pugui recórrer amb cadascú el camí de la vida, amb la potència de la veritat (...) continguda en el misteri de l'Encarnació i de la Redempció, amb la potència de l'amor que n'irradia» (Joan Pau II).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Oh missatge ple de felicitat i de bellesa! El qui per nosaltres es va fer home semblant a nosaltres, essent l'Unigènit del Pare, vol convertir-nos en els seus germans i, en portar la seva humanitat al Pare, arrossega rere seu tots els qui ara són ja de la seva raça» (Sant Gregori de Nissa)

- «Avui, més que mai, es fa necessària l'adoració. Una de les més grans perversions del nostre temps és que se'ns proposa adorar el que és humà deixant de banda el diví. Els ídols que causen mort no mereixen cap adoració, només el Déu de la vida mereix adoració i glòria» (Francesc)

- «Maria Magdalena i les santes dones (...) van ser les primeres a trobar el Ressuscitat i les primeres missatgeres de la Resurrecció del Crist, fins per als apòstols (Lc 24,9-10). A aquests, després se'ls aparegué de seguida, primer a Pere i després als Dotze. Pere, cridat a confirmar la fe dels seus germans, va veure el Ressuscitat abans que ells, i pel seu testimoniatge la comunitat va exclamar: 'Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó' (Lc 24,34.36)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 641)